

A Hévízi-tó kálváriája

egy orvos szemével

A budapesti rádióban hallottam egy beszélgetést Dr. Balogh Zoltán nyugalmazott főorvossal, „A Hévízi-tó kálváriája egy orvos szemével” című könyvének megjelenése alkalmából. Számomra ismert volt, a tó körüli mesterkedés, de nem tudtam, hogy mi az oka.

Dr. Balogh Zoltán megadta a választ.

Tudvalevő az amerikaiak U2 kémrepülőinek a sorsa, melyek 21.000 m magasságban, 900 km/óra sebességgel haladtak. Ezeket az oroszok rakétákkal le tudták lőni. Erre az amerikaiak megalkották az SM 71 Black Bird nevű kémrepülőt, mely 26.000 m magasságban 3.200 km/óra sebességgel repült. Ezt a magasságot már nem tudták elérni az oroszok, de abban a magasságban a nyomást csak a titán képes kibírni. (nem a nyomás itt a lényeg, hanem a könnyűség és erősség kellő összhangja)

A Nyírád környéki bauxit, timföld tartalmazza ezt az oroszok részére stratégiaileg fontos fémet. Gillemot László professzor 1949-1952 között kidolgozta a technológiát, a titán oxidból fém titán előállítását, és 1954-ben elkezdték építeni az üzemot, mely arra lett volna hivatva, hogy 5 millió tonna titánoxidból 4 millió tonna fém titánt termeljen ki. A titán akkori ára a londoni tőzsdén kilónként 10 dollár volt. Ez 40.000.000.000 dollárt tesz ki. Hatalmas kincs, ezért már érdemes beruházni, tehát elkezdték építeni egy reaktort, laboratóriumot, és a hozzá tartozó üzemot. A tervek szerint 1955. december 31-én kellett volna az üzemot átadni. Ebből nem lett semmi, mert hirtelen leállították az építést. Gillemot professzor 1957-ben megkapta a második Kossuth díját, A magyar nyersanyagból fémtitán előállítására.

Az ötvenes évek elején, az oroszok még sehol sem voltak a titán előállításának technológiája területén, ezért Gillemot professzornak el kellett utaznia a Szovjetunióba, hogy ingyen, és bérmentesen átadja, és betanítsa a módszerét. 1958-ban az elhárítás megjelent, orosz kamionokra felrakták az egész laboratóriumot, és minden mozdíthatót, az összes dokumentációval, és orosz katonai kísérettel elszállították „ismeretlen helyre”. Valójában oda, ahova Gillemot professzornak el kellett utaznia a Szovjetunióba, megtanítani, átadni a technológiát. Gillemot professzor tanítványa, Mihara Ferenc docens adott bővebb tájékoztatást a titán lényegéről, és a körülményekről.

1962-ben Apró Antal aláírta, és Kádár János jóváhagyta a Timföld-alumíniumszerződést a Szovjetunióval. Ebből a szerződésből Apró Antal kihagyta a titán sorsát, ezt nagylelkűen oda ajándékozta az oroszoknak. Mi több, a timföldet el kellett szállítani a 2500 kilométerre fekvő Volgogradba, fizetni a szállítást, amely további iszonyú teherként jelentkezett. Ezek szerint 6000 tonna szállítását fizettük Volgogradig, az oroszok valószínűleg az egy tonna alumínium tömbök szállítását viselték visszafelé. (Csoda-e hogy éppen Gyurcsánynak a birtokába kerültek timföld bányák?!) Bauxitot bányásznak, timföldet nem. De Gyurcsány Ferenc birtokában vannak a timföldgyárak(!).

Eddig a fémtörténet, de nézzük a vízügyet, ami még ennél is nagyobb katasztrófához vezethetett volna. Amikor a Hévízi tó még sértetlen volt, a karszt vízmagassága, az Adria vízszintjéhez képest 176 méter magasban volt. Akkor 116 méteres karsztvíz-oszlop préselte be a gyógyvizet a tóba, 550-600 litert másodpercenként. Ennek eredményeként, két nap alatt a tó vize kicserélődött, és nem tudott lehűlni. Amikor kipumpáltak 10 milliárd tonna kristály tiszta karszt vizet, melynek 60 százaléka ment a Dunába, a karszt vízoszlop lecsökkent 4 méterre. Ez a depressziós tölcser nem állt meg, hanem haladt Budapest felé. Ott mindössze már csak két méteres volt a túlnyomást biztosító karszt vízoszlop. Ekkor előjöttek egy örült tervvel, hogy 32 centiméterrel csökkenteni kell a tó vízszintjét, és akkor a kisebb nyomás eredményeként továbbra is kellő mennyiségű lesz a melegvíz-hozam. Ez nem működött, mert a fürdőzők lábai felkavarták a fenéktalajt. Ekkor azt tanácsolták, hogy meg kell szívni a melegvíz-forrás kráterét, de a beomlás veszélye miatt Dr. Balogh ebbe nem egyezett bele.

Ekkor a tótól néhány kilométerre fúrtak kutakat, és csövön szándékoztak elvezetni a gyógyvizet, hogy hozzá juthassanak a tó alatt fekvő titánhoz.

Az Országos Tervhivatal elnöke Faluvégi Lajos akadályozta a tervet, ezért létrehozták 1987-ben a Tervgazdasági Bizottságot, amely bizottság felettese lett a Faluvégi hivatalának. A Tervgazdasági Bizottság elnöke Medgyessy Péter, a D209 ügynök lett. Később Grósz Károly miniszterelnökkel és párttitkárral kiegészült a rablóbanda, és az ügyet az iparügyi miniszter, és az Alumíniumipari Tröszt vezérigazgató hatáskörébe utalták. 1987. június végén aláírták a Hévízi-tó, Budapest gyógyforrásai, és a közép-dunántúli vizek halálos ítéletét. Kopoly László iparügyi miniszter személyesen, az egészségügyi miniszter helyettese, az Országos vízügyi hivatal elnökhelyettese, és a Budapesti Fővárosi Tanács elnökhelyettese látták el kézjegyükkal. Ez utóbbi ezzel lemondott a Budapesti gyógyvizekről!

Medgyessy jóváhagyta, de a Hévízi tó működését irányító dr. Balogh Zoltánnak is alá kellett volna írni. December 15-ére összehívták az értekezletet Budapestre, de már 14-én megérkezett a másnapi értekezlet szövege és határozat! Dr. Balogh magával vitt egy munkatársát, és vele olvastatta fel a tiltakozásukat. Ekkor magából kikelve odarohant Dósa Lajos az Alumínium tröszt elnöke, elragadta a mikrofont, és üvöltötte, hogy a projektet azok ellenzik, akik nem értenek hozzá, és ezt végre kell hajtani. Dr. Balogh Zoltánnak két lehetősége volt. Vagy lemond, és akkor tucatnyi ember kap az állásért, és aláírják, vagy szembefordul a szovjet hadiipar igényeivel. Szót kért, és megtagadta az aláírást. Szerencsére a vízügyesek is mellé álltak, és Németh Miklós, aki időközben miniszterelnök lett, leállította az egész gyalázatos tervet.

Ha megvalósult volna, akkor a Duna vize befolyt volna az ivóvízbe az összes szutykával, nem lennének gyógyfürdők Budapesten, és nem lenne a Hévízi tó. Rendszerváltáskor Dr. Balogh Zoltán reumatológus főorvos az újságokból értesült róla, hogy fegyelmi indult ellene, és kitiltották Hévízről. Két évig pereskedett, megnyerte a pert, visszahelyezték az állásába, de már belefáradt a küzdelembe. A kutatási eredménye a porckopásról ott nyugszik a fiókjában.

Most a harmadik kötetten dolgozik, melynek a fő címe továbbra is ugyanaz, alcíme: „Vádirat”. Ebben a kötetben megírja, hogy ki mit tett Magyarország érdekei ellen, dokumentumokat mellékelve megnevezi név szerint azokat, akik 1962 és 1989 között Magyarország kirablásában részt vettek.

Kapolyi László arról is híres, hogy orosz kutatókkal felfedeztek nagy mennyiségű szenet, ünnepélyesen megnyitották a bányát, amelybe előzőleg hordattak néhány kamion szenet. Az első és utolsó csille kigördült a szénrel, az oroszok felvették a kutatásukért a búsás jövedelmet. A szén meg sehol. Meddig kell várni, hogy ezek a csavargó oroszok szolgálói bíróságra kerüljenek? Ma milliárdosok, és börtön helyett bársonyszéken ülnek. **A klikk ma is együtt van, és továbbra is az ország érdekei ellen tevékenykednek, a saját zsebük javára.** Egyedül álló ország vagyunk a világon, ilyen nyílt rablást talán még az afrikai diktátorok sem vittek végbe. Vajon mit szólna ehhez a rabláshoz a hágai nemzetközi bíróság?

Dr. Balogh Zoltán kiállításával nagy szolgálatot tett a Nemzetnek. Szívvel köszönjük neki!